

[Lone Dybkjær.]

ninger i § 13, som vi alene ifølge vores EF-medlemskab er nødt til at gennemføre; man kan dog sige, at man behøvede ikke denne lange lovgivning for at få disse ting bragt på plads.

Min konklusion er, at skal man lave lovgivning, må der være et formål med den andet end at sikre, at bureaukratiet vokser. Det kniber med at se et andet formål ved denne lovgivning end dette, og det er grunden til, at vi ikke kan medvirke til at gennemføre lovforslaget. Vi vil, som det er meddelt i betænkningen, undlade at stemme for samtlige de ændringsforslag, der er stillet, selv om der er dele af dem, vi betragter som klare forbedringer af lovforslaget, og selv om der er dele af dem, vi er tilhængere af, f. eks. kernekraftbevillingen ved hjælp af en eneretsbevilling.

Jeg skal så blot til slut komme med et par kommentarer, i det væsentlige til hr. Erik Holsts og hr. Karlskov Jensens bemærkninger om, hvad det radikale venstre har foretaget sig i denne sag.

Vi har faktisk på et ret tidligt tidspunkt nævnt, hvilke ændringsforslag vi ville have. Jeg kan nævne, at jeg i min allerførste ordførertale pegede på, at jeg ikke synes bevillings-systemet hørte hjemme i denne lov, og at jeg synes, man skulle trække spørgsmålet om eneretsbevilling ud, sådan at man fik en ren diskussion om elselskaberne og en anden diskussion om kernekraftproblemerne. Jeg nævnte fremfor alt, at det ikke har nogen som helst mening at gennemføre en lov, når den overordnede målsætning mangler. Det er derfor ikke et udtryk for at træde vande, at vi ikke vil medvirke til loven, men det er et udtryk for, at vi ønsker at beskæftige os med de lidt mere overordnede planlægningsmæssige problemer på energiområdet og ikke med detaljede, sådan som denne elforsyningslov trods alt må siges at være i den større sammenhæng.

Så kan man naturligvis altid spørge, hvad der skal komme først, detailldelene eller planlægningen, eller om det skal være noget, der kører sammen. Sådan som det er i øjeblikket, er det eneste, vi har garanti for, at vi får lavet nogle styringsinstrumenter, nogle apparater. Men det har ingen mening at købe styringsinstrumenter eller lave apparater, hvis man ikke ved, hvad det er, man vil styre efter, eller hvad det er, man vil måle. Meget ofte kommer man så i den situation, at man må gøre hele arbejdet om,

når man først finder ud af, hvad det egentlig var, man styrede efter.

Og til allersidst til hr. Karlskov Jensen blot dette: der er faktisk om dette forslag, jeg skal ikke sige, det gælder alle forslag, det fremgår jo også af vores afstemninger, men om dette forslag er der faktisk enighed i den radikale gruppe.

Ninn-Hansen (KF):

Inden jeg gør nogle bemærkninger om selve lovforslaget, har jeg et spørgsmål til ordføreren for de to partier, der fører denne sag igennem.

Dækker den aftale, man har vedrørende denne lov, over en videregående aftale vedrørende energipolitikken? Betyder ikrafttrædelsesdatoen den 1. januar 1977, at de to partier lægger deres mandater sammen til gennemførelse af atomkraften? Hvis man kan besvare det sidste spørgsmål med et ja, vil jeg gerne tilføje, at det vil glæde mig, hvis de to partiers folketingsmedlemmer har truffet en bestemmelse om indførelse af atomkraft. Man kender jo det konservative folkepartis stilling til den sag og ved, at vi skynder på for at få en afgørelse, der har betydning ikke mindst for dansk industri.

Vi kan også stille spørgsmålet på en anden måde. Hvad har venstre fået til gengæld for det, socialdemokratiet opnår? Har man slet ingenting fået? For at handelsministeren har opnået meget erkendes fuldt ud. Handelsministeren har jo en charmerende måde at tale om samfundet på næsten i alle forbindelser, det lyder godt, samfundet er jo os alle, og hvem vil ikke glæde samfundet. Men i almindelighed mener, tror jeg, handelsministeren noget ganske bestemt, når han taler om, at nu skal man tage mere hensyn til samfundet. Det er noget med, at statens interesser skal styrkes igennem nye og afgørende styringsbestemmelser. Det er noget med indseende med private virksomheder eller indplacering i hidtil privat valgte ledelser. Jeg er da helt klar over, at en sådan form for moderne socialisme er der større baggrund for end den gamle, vi kendte, og jeg synes, at handelsministeren netop på sin måde har gjort dygtige fremskridt i retning af at opnå andre tilhængere for disse løsninger i vor samfundsudvikling. Jeg har lidt vanskeligere ved at forstå, at det er blevet så let for handelsministeren at få andre med til noget sådant. Det er lidt uforståeligt, at ikke flere siger: når han nu får én sag igennem, hvad bliver så det næste?